

има за задача да защитава правдата, истината и справедливостта. Тя не бива да убива човѣшкото достойнство на личността, а трѣбва да проповѣдва благородство, честност. Тя капи всички къмъ дѣятелностъ и самостоятелностъ и въ своята многосложна задача, никога не трѣбва да си служи освѣнъ съ честни срѣдства. Единъ отъ нашитѣ поети казва, че журналистиката е една публична трибуна, прѣзъ която е позволено всѣкому да прави възвания къмъ общественното миѣние, стига да е снабденъ съ достаточна самостоятелностъ въ характерътъ си и искренностъ въ мислитѣ си. Журналистиката въ наше врѣме е втория насѣщенъ хлѣбъ, безъ който никой интеллигентенъ чловѣкъ не може да мине. Единъ народъ безъ журналистика не можемъ да си прѣдставимъ до колко е той за съжаление, защото нѣма народъ, който да не вижда и да не чувствува нуждата отъ ползигѣ, които може да му донесе журналистиката. Както за физическото поддържанье и развитие на чловѣка сж нуждни храната, въздухътъ, водата и пр., така и за единъ народъ изобщо и за една личностъ въ частности е потрѣбна умствената и нравствената храна, познанието на всички текущи обществени въпроси, тѣхното рѣшение и пр., които може да ни даде журналистиката. Безъ печатъ едно общество е заробено въ всѣко отношение: за такъво едно общество, както се изразява единъ ученъ мъжъ, и свободата, и ограничението сж еднакво неизвѣстни. Свобода може да има само тогава, когато тая свобода се манифестира, когато покаже своето съществувание прѣдъ обществото. За свободата на мисълта, за добритѣ и чисти цѣли и намѣрения, манифестатора е печатътъ. Наистина, въ дрѣвно врѣме нѣмало печатътъ, но единъ видъ печатъ е съществувалъ и тогава, а именно: устнитѣ проповѣди по площадитѣ, гдѣто философитѣ сж прѣдставяли своитѣ учения на обществото, своитѣ вѣрвания, изобрѣтенията на свой умъ, свободната мисль. Днесъ тоя видъ журналистика е прѣтърпѣла коренно промѣнение и въ своето развитие е достигнала до днешната изобщо журналистика, прѣимущества на която сж неискязими и неизброими. Отъ денътъ, когато обществото поиска да располага съ по-широка свобода, когато пожела да вземе по-голъмо участие въ разрѣшението на общественнитѣ и економич. въпроси, печатътъ е станълъ вече една сила, прѣдъ която прѣкланя глава и най-върлия тиранинъ. Колкото повече това участие на единъ народъ се развива и става по-голъмо, толкова по силенъ, по-мощенъ бива и печата. Така, напримѣръ, въ единъ народъ съ ниска култура, съ никаква